

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 25. 7. 2016, č.j. KrÚ 26262/2016/ODSH/8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 13. 11. 2015 před 13.54 hodin, v obci Hlinsko, místní část Srní, na silnici III/3437 v uzavřené části obce na úrovni domu čp. 63 ve směru jízdy od Hlinska jako řidič motorového vozidla tovární značky Mitsubishi, registrační značky XXX XXXX, řídil vozidlo rychlostí 61 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 58 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

3. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků městské policie ze dne 13. 11. 2015, oznámení přestupku (včetně fotodokumentace měřeného vozidla a dopravního značení), vyjádření Policie ČR k určení měřených úseků, osvědčení o proškolení měřícího příslušníka Městské policie, ověřovacího listu měřícího zařízení vydaného českým metrologickým institutem (dále jen „ČMI“) a z plánu situace. Žalobce se bezprostředně po spáchání přestupku k věci nevyjádřil a oznámení o přestupku nepodepsal. Ústního jednání u správního orgánu I. stupně se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili a omluvili se. Zmocněnec žalobce Ing. M. J. pouze nahlédl do správního spisu a nechal si zhotovit jeho kopii, přičemž v průběhu prvostupňového řízení se žalobce ani jeho zástupce k věci nijak nevyjádřili.

4. Teprve dne 26. 2. 2016, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně „*Vyjádření k podkladům rozhodnutí*“. V něm namítal příliš dlouhou vzdálenost měření, špatnou polohu záměrného kříže (odkázal na vyjádření ČMI, které přiložil) a možnost vzniku tzv. „*slip effectu*“ (k němu navrhl provedení důkazu dokumentem BBC umístěným na internetu). Zpochybňoval také řádné označení rychloměru úředními značkami, jeho ztotožnění s rychloměrem, k němuž byl vystaven ověřovací list založený ve spisu, místo měření a pravost pořízené fotodokumentace. Dále namítal špatné provedení měření a poruchu rychloměru, kterou odvozoval od chybného výpočtu vzdálenosti vozidla od rychloměru. Podle žalobce rovněž nebyly splněny podmínky pro zákonnost měření rychlosti.

5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně (dne 21. 3. 2016) podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, jehož vady neodstranil ani přes výzvu správního orgánu.

6. Odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016, č. j. 54709/2016/ODSH/8, žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů o tom, že právě žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu. Dále se vypořádal námitkami vznesenými žalobcem ve „*Vyjádření k podkladům rozhodnutí*“, kterými se správní orgán I. stupně, vzhledem k procesnímu postupu žalobce, nemohl zabývat.

7. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce především namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je nedostatečně odůvodněno.

- (i) Žalovaný se podle jeho názoru dostatečně nevypořádal s námítkou nesprávného měření z důvodu částečného umístění záměrného kříže mimo měřené vozidlo, když pouze konstatoval, že námitka žalobce je nesprávná, aniž by to podložil důkazy. Současně žalovaný nedostatečně odůvodnil neprovedení navrženého důkazu (spisová dokumentace z případu posuzovaného ČMI za účelem zjištění relevance žalobcem doloženého vyjádření ČMI). ČMI se vyjadřoval k měření rychlosti a umístění záměrného kříže.
- (ii) Žalobce také zpochybňoval totožnost měřeného vozidla s vozidlem zachyceným na fotografiích a vytýkal žalovanému, že neprovedl navrhovaný důkaz videozáznamem z měření.
- (iii) Dále rozporoval i místo měření [jiná vzdálenost vozidla od rychloměru, nebylo měřeno v obci, dopravní značka IS 12a (začátek obce) nebyla ve směru jízdy osazena, z fotografií není patrné, kdy, kde, kým a za jakých okolností byly pořízeny]. Žalovaný se s těmito skutečnostmi dostatečně nevypořádal; mohli je potvrdit pouze zasahující strážníci, kteří však nebyli vyslechnuti.
- (iv) Podle žalobce nebylo prokázáno ani splnění podmínek měření rychlosti (tj., že měření bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR a zvyšovalo bezpečnost provozu), splnění požadavku, aby bylo měření prováděno 100 metrů od dopravní značky IS 12a a ani to, zda bylo měření provedeno na úseku schváleném Policií ČR.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření uvedl, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně jakékoli námitky nevznsl, po vydání rozhodnutí podal opožděné vyjádření. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno toliko blanketní odvolání, které nebylo doplněno. V rozhodnutí žalovaného tak bylo reagováno na opožděné vyjádření obviněného z 26. 2. 2016. Dále připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech a podrobnou argumentací se vypořádal s žalobní argumentací žalobce jak ohledně stanovení měřeného vozidla, tak určitosti místa měření a též dodržení postupu při měření rychlosti radarem. Uvedl, že z důvodu blanketního odvolání se nemohl sám již dříve žalobními výhradami žalobce zabývat. Úkolem soudního přezkumu není suplovat rozhodování nadřízeného správního orgánu. Pro věc je podstatné, že existuje záznam o přestupku z měřícího zařízení, měření bylo provedeno kalibrovaným rychloměrem a jeho obsluha byla řádně proškolená. Nebylo důvodu provádět jakékoli další dokazování. Správní orgány nemají povinnost provádět dokazování k negativním skutečnostem, např. k tomu, že při měření nedošlo k chybě.

9. Krajský soud ve věci již jedenkrát rozhodl, rozsudek čj. 36 A 2/2016-74 ze dne 31. 8. 2017 byl však Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

10. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Krajský soud byl vázán vysloveným právním názorem NSS.

11. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že nemůže být účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat a opětovně odůvodňovat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny.

12. Shora uvedené přílehavě platí i nyní v situaci žalobce, kdy okolnosti případu nasvědčují tomu, že žalobce uzavřel tzv. pojištění proti pokutám. Následně po spáchání přestupku se jeho zmocněnec a poté právní zástupce svými postupy a vznášeným námitkami snaží vytvářet podmínky stěžující správní i soudní řízení. Různými spekulativními a obstrukčními způsoby se snaží systematicky mařit postupy a závěry správních orgánů. O důvodnosti takové úvahy svědčí opakovaná totožnost osob zástupců různých žalobců (Ing. J., zastupující advokát a též osoba hradící soudní poplatek za správní žalobu).

13. V obdobných věcech přestupců zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v jisté době např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016–41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

14. V nyní souzené věci lze konstatovat, že typizovanou námitkou je poloha záměrného kříže měřicího zařízení na vozidle, neurčitost místa měření, namítání chyb měření. Typizovaným obecným postupem je též námitka totožnosti vozidla, kdy žalobce do svého podání ve správním řízení použije rozostřený nekvalitní snímek a tvrdí, že vozidlo nelze ztotožnit na třech následných snímcích.

15. Soud se nemůže jakkoli spokojit s přístupem žalobce (jeho zástupce), který má patrně vůli se téměř za každou cenu „vyvléci“ z projednávaného přestupku. Činí tak převážně postupem, který stěží může požívat účinné právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentační postup žalobce, nezbylo by mu, než dotaženo ad absurdum v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda světlo, které dopadá na Zemi má původ skutečně ze Slunce.

16. Soud nevylučuje, že v přestupkovém řízení či jemu předcházejícím úkonu měření rychlosti vozidla nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto skutečně míní smyslně a s šancí na úspěch tvrdit, mělo by jít o tvrzení podložená a nikoli spekulativní. Námitky by tak měly přesahovat rovinu vlastních tvrzení žalobce. Mohlo by v dané věci například dojít k tomu, že žalobce předloží relevantní důkaz o tom, že se s vozidlem pohyboval na jiném místě České republiky, a

proto nemohl být změřen policií u Hlinska. Takový případ však nenastal. Žalobce pouze typizovaně a bezdůvodně tvrdí, že pořízené snímky nejsou dostatečné (ze správního spisu se podává, že opak je pravdou – pozn. soudu), případně že je třeba, aby byly dále podpořeny videozáznamem.

17. K věci samotné je třeba uvést, že krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Námitky nepřezkoumatelnosti a nesprávného postupu soud odmítá, neboť z vydaného rozhodnutí je seznatelné, jak věc posuzuje, na čem staví skutkové závěry a jak byla věc právně posouzena. K samotným námitkám žalobce soud poté reaguje následovně.

18. Námitka nesprávného měření – umístění záměrného kříže na vozidle. Tato námitka není důvodná, je též částečným faktickým opakováním tvrzení žalobce, na které reagoval v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný (strany 3 až 6). Námitka byla žalovaným vyvrácena a odůvodněna, soud na toto odkazuje. Z fotodokumentace založené ve spise (první snímek z okamžiku měření rychlosti z tzv. trojsnímku) je patrné, že střed záměrného kříže měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjezdějící vozidlo nedaleko umístění registrační značky (dříve SPZ) vozidla tak, jak předpokládá uživatelský manuál k měřicímu zařízení na straně 26 a 29. Při chybném měření přístroj vydá chybové hlášení (viz strany 29, 53). Obsahem manuálu byl proveden důkaz při soudním jednání. Přístroj rychlost vozidla zaznamenal, údaje z měřicího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Z označené fotografie se podává, že laserový rychloměr nemohl měřit jiné vozidlo, případně změřit cokoli jiného chybně. Na snímku se totiž nachází ve směru jízdy k měřidlu toliko předmětné vozidlo. Částečným umístěním grafického znázornění záměrného kříže na vozovce, nemohlo dojít k chybě v měření. Nadto, vozovka se nepohybuje. Na snímku je též jiné vozidlo, modrá dodávka, na které se však ani část grafického znázornění kříže nenachází, nadto dodávka jede v opačném směru (vzdaluje se od místa měření), což by dle manuálu k měření znamenalo zápornou rychlost (strana 29 manuálu).

19. Žalobce do správního spisu založil blíže neoznačené a vyjádření ČMI (Český metrologický institut) ze dne 27. 11. 2015. Předloženým vyjádřením se posléze v žalobě snažil podpořit své tvrzení o chybném měření a fakticky se dožadoval provedení chybějícího dokazování spisem ČMI k daně věci. Z vyjádření ČMI nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku a měřicímu zařízení se ČMI vyjadřoval. Je třeba uvést, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl disponovat. Soud námitku nepovažuje za důvodnou a rovněž je jí možno označit za námitku typizovanou, kterou vypořádaly správní soudy i NSS

v rozsudku čj. 1 As 11/2019-37 ze dne 29. 4. 2019 (bod 39 odůvodnění), nebo v rozsudku čj. 5 As 157/2016-39 ze dne 22. 2. 2017. Druhý z uvedených rozsudků je zcela jistě zástupci žalobce znám, neboť zastupoval účastníka řízení v dané věci. Soud má tak za rozhodné, že záměrný kříž byl na vozidla žalobce umístěn, jeho grafické znázornění na snímku nemůže ničeho změnit. Toto neplatí ani z obecného vyjádření ČMI, který uvedl, že rychlost byla zaměřena správně. Nebylo tak třeba provádět další dokazování spisovou dokumentací ČMI.

20. Námitku tzv. slip efektu žalobce v žalobě přímo neuvádí a zmínil ji pouze ve správním řízení. Soud pro jistotu uvádí, že k tzv. slip efektu může dojít toliko v případě, je-li vozidlo měřeno z boku, k čemuž nedošlo. Vozidlo bylo měřeno v přímém směru ze vzdálenosti 104,7 metrů, nejednalo se o boční měření, kde by se mohl projevit pohyb měřicího zařízení – v dané věci patrně v rukou měřicího strážníka. K tomu podrobněji např. v rozhodnutí Krajského soudu v Brně čj. 73 A 18/2017-44 ze dne 29. 5. 2018, bod 48 odůvodnění.

21. Námitka totožnosti měřeného vozidla. Výhrada žalobce, že bylo měřeno jiné vozidlo, nemá jakoukoli oporu ve správním spise. Totožnost měřeného vozidla a posléze jeho registrační značka je ze založených pořízených snímků bez pochyb patrná. Ve vyjádření strážníků Městské policie Hlinsko v úředním záznamu z 13. 11. 2015 je uvedeno, že vozidlo po celou dobu měření sledovali. Jiné příjezdějí a bílé vozidlo se na pořízených fotografiích nenachází. Záměna tak nepřichází v úvahu. Jednalo se o měření a focení tzv. vícenásobným snímkem, kdy prvním snímkem je změřeno a zachyceno zaměřené vozidlo, další fotografie slouží pouze pro potvrzení identifikace vozidla (mění se tedy pouze vzdálenost zachyceného vozidla, nikoliv však číslo snímku, změřená rychlost a čas). Žalobce mohl dané zjištění zpochybnit i důvěryhodně, např. tím, že by tvrdil a prokázal, že jeho vozidlo se na místě měření nemohlo nacházet, např. mohlo být v opravě či se pohybovat průkazně s jistotou na jiném místě. To se však v dané věci nestalo. Soud taktéž odkazuje na dostatečnou pasáž odůvodnění v napadeném rozhodnutí (strana 6) a nemíní se pouštět do dále nic nepřinášející polemiky s účelovým tvrzením žalobce. Provádění dalšího důkazu videozáznamem soud považuje za nadbytečné.

22. Místo měření – stanoviště zařízení. Místo měření rychlosti vozidla je ze správného spisu a z pořízených důkazů zřejmé. Měřicím zařízením byla zaznamenána poloha zařízení pomocí souřadnic GPS a též vzdálenost měřeného objektu (vozidla), což odpovídá zpracovanému plánu (strana 15 správního spisu). Náčrt místa a vzdálenosti měření soud též orientačně ověřil za pomoci nástrojů určení GPS polohy a měření vzdálenosti dostupných na internetových stránkách <http://www.mapy.cz>, obdobně lze též na <http://maps.google.com>. Směr pohybu vozidla vyplývá z oznámení o přestupku. Místo měření pohybujícího se vozidla vyhovovalo pokynu Policie ČR pro Městskou policii Hlinsko. Především, vozidlo bylo měřeno více jak 100 metrů od začátku obce. Požadavek řádného určení místa přestupku není primárně kladen proto, aby místo spáchání přestupku bylo určeno s přesností na jednotky metrů, nýbrž proto, aby přestupek byl nezaměnitelně označen a vymezen. Stal-li by se podle nekonkrétního tvrzení žalobce uvedený typ přestupku o jeden či několik metrů jinde, není to bez dalšího podstatné. Nelze z toho ani důvodně usuzovat na poruchu měřicího zařízení. Ostatně již shora soud s odkazem na

manuál uvedl, že pokud by bylo měřeno nevyhovujícím způsobem, objevilo by se chybové hlášení. Umístění dopravních značek začátku obce žalobce sporoval pouze obecných způsobem. Jeho tvrzení však zjištěný skutkový stav nevyvrací. Ve správním spise jsou fotografie obou dopravních značek založeny, v úředním záznamu z 13. 11.2015 je rovněž uvedeno, že strážníci MP provedli kontrolu jejich umístění. Soud je na rozdíl od žalobce přesvědčen, že snímky ve spise a vyjádření strážníků tvoří dostatečný podklad pro závěr žalovaného. Výslech strážníků soud považuje za nadbytečný.

23. Námítka neprokázání splnění podmínek měření. Tato námitka rovněž není důvodná, soud v podstatné části odkazuje na odůvodnění žalovaného na stranách 6 až 8 rozhodnutí. Žalobce uvádí, že dle vyjádření Policie ČR na čl. 6 a 7 správního spisu měla být rychlost měřena v místě u zastávky autobusu, což se v případě žalobce nestalo. Ze založeného plánu a okolností měření má soud (za využití www.mapy.cz) za to, že automobil žalobce se při měření nacházel ve vzdálenosti přibližně 60 metrů až 80 metrů od zastávky autobusu. Z dotyčného vyjádření Policie ČR ze dne 26. 1. 2015 se však u zvolených lokalit míst měření podává, že se vždy bude jednat o úseky vybrané komunikace a nikoli o jednotlivá bodová místa, jak by se mohlo jevit u zvolené formulace „*v měřeném místě u zastávky autobusu*“ při výkladu zastávaném žalobcem. Měřená vozidla se pohybují vcelku vysokou rychlostí (v dané věci přesahující 60km/h), není možné zcela logicky trvat na tom, že každé projíždějící vozidlo bude změřeno na vybraném konkrétním místě komunikace – zde právě a pouze v prostoru autobusové zastávky, která má délku přibližně 10 metrů. Soud má za to, že pokud bylo vozidlo měřeno více jak 150 m od počátku obce a ve vzdálenosti 60 až 80 metrů od bodu určujícího měřenou lokalitu, která navíc svým významem neznamenal koncový mezník úseku měření (vymezení je třeba odlišit od formulace „*od křižovatky.... po křižovatku...*“ – viz pokyn Policie ČR), nebylo postupováno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalovaný správně poukázal na to, že byl dodržen pokyn Policie ČR měřit rychlost vozidla ve vzdálenosti minimálně 100 m od dopravní značky č. IS 12a „Obec“. Rovněž je třeba přihlédnout k tomu, že bylo třeba zvolit bezpečné místo stanoviště hlídky. Jestliže by soud přistoupil na argumentaci žalobce, že měření mělo být prováděno pouze a výlučně „*v prostoru zastávky autobusu*“ a ani o kus dál či blíž, dostal by se do rozporu s významem použitého spojení „*u zastávky autobusu*“. Požadavek žalobce, aby policisté, resp. strážníci byly při měření zřetelně viditelní, by zcela popřel smysl kontroly měření, neboť jak uvádí sám žalobce, naprostá většina řidičů při spatření policie ve vozidla zpomalí.

24. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ze správního spisu neplyne, kde bylo přesně měřeno, neboť toto vylučuje záznam o měření na čl. 3 správního spisu. Stanoviště měření je určeno GPS souřadnicemi a rovněž je uvedeno, že vzdálenost měření činila 104,7 metrů. Vzdálenost vozidla od dopravní značky č. IS 12a začátek obce činila 152,9 metrů, přičemž běžně i praxí soudů bez dalšího akceptovatelnou vzdáleností je nyní použitá vzdálenost 100 metrů. Tak nastavila i podmínky měření Policie ČR v dané věci. Lze tak uzavřít, že postup obecní policie naplnil podmínku měření za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (§ 79a zákona o silničním provozu). Soud nedává za pravdu žalobci, že bylo měřeno v rozporu se zákonem. Výslech měřících strážníků soud považuje za nadbytečný, neboť z podkladů shromážděných ve správním spise lze s dostatečnou

mírou určitosti stanovit místo měření a jeho soulad se stanoviskem Policie ČR ze dne 26. 1. 2015.

25. Nad rámec uvedeného je třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a v mnohém obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření namístě, zda rychlost místo nich neměřil robot, zda dokonce strážníci nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen každý jednotlivý návod k obsluze měřicího zařízení atd.

26. Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

27. Žalobce zůstal jen v rovině účelových zpochybnění a z většiny typizovaných námitek, které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

28. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, náklady a činnost spojená s řízením nepřesáhly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 17. září 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce